

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟΜΟΣ ΕΚΤΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ—ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

1929

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & Σ^Α, ΕΚΔΟΤΑΙ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ", — ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ, 50
ΑΘΗΝΑΙ

ΚΕ.Ε.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

126

Σκεδναμένας ἐν στήθεσιν ὄργας
μαψυλάκαν γλῶσσαν πεφύλαχθαι.

117

Τίω σ', ὦ φίλε γάμβρε, κάλως εικάσδω ;
ὄρακι βραδίνω σε μάλιστ' εικάσδω.

128

Ὀλβιε γάμβρε, σοὶ μὲν δὴ γάμος, ὡς ἄραο
ἔκτετέλεστ', ἔχεις δὲ πάρθενον, ἄν ἄραο.

*

σοὶ χάριεν μὲν εἶδος, ὄππατα δ' (ἔστί, νύμφα)
μέλλιχ', ἔρος δ' ἐπ' ἡμέριω κέχυται προσώπῳ.
... τετίμικ' ἔξοχί σ' Ἀφροδίτα.

*

χαῖρε νύμφα, χαῖρε, τίμει γάμβρε, πόλλα.

130

Οὐ γὰρ ἦν ἕτέρα παῖς, ὦ γάμβρε, τοαῦτα.

131

Α'. Παρθενία, παρθενία, ποῦ με λίποισα οἴχη ;
Β'. Οὐκέτι ἤξω πρὸς σέ, οὐκέτι ἤξω.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΕΡΜΕΙΑΝ

Ἄρετά, πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
θήραμα κάλλιστον βίῳ,
σᾶς πέρι, καρθένε, μορφᾶς
καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος
5 καὶ πόνους τλῆναι μαλεροῦς ἀκάμαντας.
τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις καρπὸν
ἰσοθάνατον χρυσοῦ τε κρείσσω
καὶ γονέων μαλακαυγήτιό θ' Ὀΰπνου.
σεῦ δ' ἔνεχ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης Λήδας τε κόροι
10 πολλ' ἀνέτλασαν ἔργοις
σάν ἀναγορευόντες δύναμιν.
σοῖς τε πόθοις Ἀχιλεὺς Αἴας τ' Αἶδαο δόμους ἤλθον.
σᾶς δ' ἔνεκεν φιλίου μορφᾶς Ἀταρνέος ἐντροφος
[ἁελίου χήρωσεν αὐγάς.
τοιγὰρ ἀοίδιμον ἔργοισ' ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι
[Μοῦσαι,
15 Μναμοσύνας θυγάτρεις, Διὸς ξενίου σέβας αὔξουσαι
[φιλίας τε γέρας βεβαίον.

126

Ὅταν θυμὸς στὰ στήθια τρικυμῖζη,
τὴ γλῶσσα τὴν πολυλογοῦ συγκροῖτα.

127

Τὰ κάλλη σου, ἀκριβὲ γαμπρέ, μὲ τί νὰ παρομοιάσω;
Παραπολὺ μὲ λιγερό κλαδί σὲ παρομοιάζω.

128

Γαμπρὲ καλότυχε, ἔγινεν ὁ γάμος σου ὡς ποθοῦσες
κ' εἶναι δική σου ἡ κορασιά πού τόσο ἀγαποῦσες.

*

Χαριτωμένη ἔχεις εἶδη κι' ὁμορφα μάτια, νύφη,
καί στὸ γλυκό σου πρόσωπον εἶν' ὁ ἔρωτας χυμένος.
Παραπολὺ ξεχωριστὰ σὲ τίμησε ἡ Ἄφροδίτη.

*

Χαῖρε νυφούλα, κι' ἀκριβὲ γαμπρὲ χαῖρε περίσσα.

130

Γιατί, γαμπρέ, δὲν ἦτανε καμιὰ ἄλλη τέτοια κόρη.

131

Α' Παρθενιά, παρθενιά, | ποῦ πᾶς ἀφίνοντάς με;
Β' Δὲ θαρθῶ πιά σ' ἐσέ, | δὲ θάρθω πιά σ' ἐσένα.

ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗ

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΜΕΙΑ

Ἄρετή, κόπους γεμάτη γιὰ τὸ γένος
τῶν ἀνθρώπων, τῆς ζωῆς κυνήγι ὠραῖο,
γιὰ χατήρι σου κανένας νὰ πεθάνη
ζηλευτὸς ὁ θάνατός του στὴν Ἑλλάδα
λογαριάζεται κι' ἀδιάκοπους, παρθένα,
καί σκληροὺς γιὰ σένα κόπους νὰ ὑποφέρει.
Τέτοιο μέσα στὴν ψυχὴ ἐσὺ ρίχνεις πόθο
ἰσοθάνατο, ἀπὸ πλούτη, ἀπὸ γονέους
κι' ἀπὸ τὸ γλυκόματο Ὕπνο πὸ μεγάλο.
Ὁ Ἡρακλῆς ὁ γιὸς τοῦ Δία, καί τῆς Λήδας
τὰ παιδιὰ γιὰ σένα τόσα ἔπαθαν, μ' ἔργα
διαλαλόντας τὴν τρανὴ τὴ δύναμή σου.
Γιὰ τὸν πόθο τὸ δικό σου κι' ὁ Ἄχιλλεὺς
ὄπως κι' ὁ Αἴα στὰ παλάτια τοῦ Ἄδη ἐπήγαν.
Γιὰ τὴν ποθητὴ ὁμορφιά σου καί τὸ θρέμμα
τοῦ Ἀταρνεά κι' αὐτὸ ἐστέρηθη τὸ φῶς τοῦ ἡλίου.
Ἄλησμόνητο κι' ἀθάνατον οἱ Μοῦσες
οἱ γλυκὲς τῆς Μνημοσύνης θυγατέρες
θὰ τὸν κάμουνε γιὰ τὰ ἔργα του, τιμόντας
καί τὸ Δία τῆς φιλοξένιας τὸν προστάτη
καί τὸ χάρισμα φιλίας μπιστεμένης.

ΗΛ. Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΣ